

מסורת הש"ס

(א) [תוספ' פ"ב, ב] (ג) [ג']
 לה[ו], א [לקמן כא.],
 (ד) עירובין מו. (ה) [שם],
 (ו) לעיל יח. יט: לקמן כב.
 כו: עירובין מו. [בבברות
 מט. חולין ג.], (ז) מיר מד.
 שמחות פ"ב, (ח) פסחים ד.
 [סנהדרין ה.], (ט) [ג']
 דמשה[ה], (י) [שבת מו.],
 (כ) ש"ך לע"ב.

הגהות הב"ח

(א) נמ' ואמרי לה אמר ליה
ר' יוחנן לר' חייא בר אבא
ור' חייא בר אבא רב
הונא אפילו יום אחד:
(ב) תום' ד"ה איינו כו'
לגירסת ר"ח דר' חייא היה
שואל כשקשה שואל על
אביו שלו הוה משמע על
כז' ותליבת משום נמחק:

גליון הש"ס

נמ' אורי ליה רבי אלעזר
לרבי פדת בריה. עיין נדה
דף ס ע"א תוס' ד"ה
ואמר ר' פדת: שם הן הן.
כעין זה כתובות דף ס
ע"ב: תוס' ד"ה שכבר
כו' שאין עושין הבראה
ברגל. עי' לקמן דף כד
ע"ב תוס' ד"ה אלה:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א רש"י ד"ה מנח דין
היו מנח בדבדבא. וכן
מנח דמנחני מנח קאמר
שלהם ימים קודם שרגו
ועל גזע דרש"י ארג
ספר לטעונו שפי
במנחנין להשגתם לא
דוקא שלהם ימים אלא
אפילו שנה אחת והיינו
מחמקי מנחם דרגס
מפיקין מנח"כ
בבבבבב שלהם ימים דוקא
דאכל לא קמי פסיקין ועוד
לפלוני יום ממנח ועד
לרש"י מושב קושת
היום קאמר ר' אבהו
והחומות לטעונו מחס
פירשו לעיל מנחם ימים
מפריש להשגתם ימים
דוקא וקאמר מזה סומני
לבעל דוד דוד יורד בעל
סומני לרבי:

מוסף רש"י

שמרעה קרובה נודהת
 בשעה. לרצלה ולמכנסיה,
 ורשעיה.
 ולגיוסן מיוס שמעמ לו
 (רשדיון חזק).
 אחורו דר' חייא דרור
 בר אחורו דר' חייא.
 חיבו חזי על בר אחור
 חזי חזי מן חזי חזי
 דמחמין ק"מ דסגדדין
 (ה). חיבו חזי חזי
 ומוחל וזי חזי חזי
 דר' אחור מחמין חזי
 חזי חזי חזי חזי
 של ר' אחור חזי חזי
 פ. סיליך. (פ. סיליך)
 מעיני, מחזק מלך ישראל,
 שיהי ר' חזי חזי, אמר
 יחיה. ר' חזי חזי
 חזי חזי חזי חזי

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן

כל שהוא משום אצל רגל מפסיקו. שצריך להשלימו אחר הרגל כיון דכי ישב שני ימים לפני הרגל צריך להשלים ולישב חמשה ימים אחר הרגל: **כל שהוא משום עסקי רצים.** כלומר מנחומי רצים אין רגל מפסיקו [כדן] שהיא צריך להשלים ולעסוק בו אחר הרגל אלא מתעסקין בו ברגל: **ארבעה ימים הראשונים.** של אחר הרגל רצים מתעסקים בו ומשלימין לשלם ה' ימים ואחר כך נמשכים לו

שכבר נתעסקו בו ברגל כללו של דבר כל שהוא משום אבל רגל מפסיקו וכל שהוא משום עסקי רבים אין רגל מפסיקו קברו שלשה ימים בסוף הרגל מונה שבעה אחר הרגל ארבעה ימים הראשונים רבים מתעסקין בו שלשה ימים האחרונים אין רבים מתעסקין בו שכבר נתעסקו ברגל ורגל עולה לו מאי לאו אסיפא לא ארישא אייתיביה רגל עולה לו למנין שלשים כיצד קברו בתחילת הרגל מונה שבעה אחר הרגל * ומלאכתו נעשית על ידי אחרים ועבדיו ושפחותיו עושין בצנעא בתוך ביתו ואין

רבים מתעסקין בו שכבר נתעסקו בו ברגל
והגל עולה לו תיובתא כי אתא רבין אמר
רבי יוחנן ^ב אפילו קברו ברגל וכן ^א אורי ליה
^ה א' אלעזר לרבי פדת בריה אפילו קברו
ברגל ת"ר ^ה קיים כפיית המטה שלשה ימים
קודם הרגל אינו צריך לכפותה אחר הרגל
דברי רבי אליעזר וחכמים אומרים אפי' יום
אחד ואפי' שעה אחת א"ר אלעזר בר' שמעון
^ה הן הן דברי ב"ש הן הן דברי בית הלל שבית
שמאי אומרים שלשה ימים וב"ה אומרים
אפי' יום אחד אמר רב הונא אמר ר' חייא בר
אבא אמר ר' יוחנן ואמרי לה אמר ^ה (ליה)
ר' יוחנן לר' חייא בר אבא ולרב הונא אפי'
יום אחד אפי' שעה אחת רבא אמר ^ה הלכה
כתנא דידן דאמר שלשה רבינא איקלע
לסורא דפרת א"ל רב חביבא לרבינא הלכתא
מאי אמר ליה אפי' יום אחד ^ה ואפילו שעה
אחת יתיב רבי חייא בר אבא ורבי אמי ור'
יצחק נפחא אקילעא דרבי יצחק בן אלעזר
נפק מילתא מביניהו ^ה מנין לאבילות שבועה
דכתבי ^ה והפכתי חגיכם לאכל מה חג שבועה

הוא מיבעי ליה לכדריש לקיש דאמר ר"ל משום ר' יהודה גשיאה מנין לשמועה רחוקה שאינה נוהגת אלא יום אחד דכתיב והפכתי חגיכם לאבל ואשכחן עזרת דאיקרי חד יומא חג ^ט ת"ר שמועה קרובה נוהגת שבעה ושלישים שמועה רחוקה אינה נוהגת אלא יום אחד ^ה איזו היא קרובה ואיזו היא רחוקה קרובה בתוך שלשים רחוקה לאחר שלשים דברי ר"ע וחכמים אומרים אחת שמועה קרובה ואחת שמועה רחוקה נוהגת שבעה ושלישים אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן ^ס כל מקום שאתה מוצא יחיד מקיל ורבים מחמירין הלכה כרבים חוץ מזו שאע"פ שרבי עקיבא מקיל וחכמים מחמירין ^י הלכה כרבי עקיבא ^י דאמר שמואל הלכה כדברי המקיל באבל רב חנינא אתיא ליה שמועה דאבוב מבי חזאי אתא לקמיה דרב חסדא אמר ליה שמועה רחוקה אינה נוהגת אלא יום אחד רב נתן בר אמי אתא ליה שמועה דאימיה מבי חזאי אתא לקמיה דרבא אמר ליה הרי אמרו שמועה רחוקה אינה נוהגת אלא יום אחד בלבד איתיביה במה דברים אמורים בחמשה מתי מצוה אבל על אביו ועל אמו שבעה ושלישים אמר ליה יחידאה היא ולא סבירא לן כוותיה דרנאי ^א מעשה ומת אביו של רבי צדוק בגיזוק והודיעוהו לאחר שלש שנים ובא ושאל את אלישע בן אבויה וזקנים שעמו ואמרו נהוג שבעה ושלישים וכשמת בנו של רבי אחיה בגולה ישב עליו שבעה ושלישים איני והא ^ב רב בר אבא קיים דרבי חייא דהוא בר אחתיה דר' חייא כי סליק להתם אמר ליה אבא קיים

ר"ח⁽³⁾ ורבי חייא היה שואל על אציו ואמרו שלו והוא משיב על אציו ואמרו של עלמנו ומה שלא היה משל אצא קיים כשהיה שואל על אציו שלו משום דהוא משמע שהיה משיב לו על אציו של רבי ח

מחמירין הלכה כמחמירין, חזן מזו, שאע"פ שר' עקיבא מקיל וזכמים מחמירין, הלכה כר' עקיבא. דאמר שמואל הלכה כדברי המקס (בבבלי). ודא דתניא, במה דברים אמורים כי שמועה דרוקה אינה נהוגת אלא יום אחד, בה' מתי מצוה. פי' בחמשה שמצוה להתאבד דרוקה נהוגת שששים. לית להתאבד כוותיה, דא ר' יחיאלה אשיש כן אביהו. וזקנים שהיו מן ויהוה שמצוה בהם דרוקה על שבעה דרוקה לית לתנוח לו ויהי הורו על אצא וכל אצא במצוה דרוקה לית לתנוח לו

כ.

ק"ו א טוש"ע י"ד סימן
שנ"ט סעיף ג [ואו"ח
סי' תקמ"ח סעיף ו]:
ק"ח ב מ"י פ"י מהלכות
אבל הלכה ח טוש"ע
י"ד שם:

קרבן ג' מ"י שם הלכה ג'
סמג עשין דרצנן ב'
ולאזין עה טוש"ע שם
סעיף א' [ואו"ח סי' תקמח
סעיף ז'] :

ד [טור י"ד קי' שעה]:
קי' ה ו מיי' שם פ"ז הלכה
א סמג שם טו ש"ע י"ד
סימן תב סעיף א:

תורה אור השלם

1. וּפָתַחְתִּי חֲגִיבִים לְאֵבֶל
וְכֹל שִׁירֵיכֶם לִקְיָנָה
וְהֶעֱלֵיתִי עַל כָּל מִתְנִים
שֶׁקַּע וְעַל כָּל רֹאשׁ קָרוּחַ
וּשְׁמִיתִיהָ כְּאֵבֶל יָחִיד
וְאַחֲרֵיתֶיהָ כְּיוֹם מָר׃

רבינו חננאל

וּמִסְקָנָה דְּשִׁמְעָתָה הִילְכָתָה
לְמַעַשְׂה הַנֶּחֱבֵר אִפְּלוּ
מִשֵּׁשׁ אַחַת קוֹרֵם לִרְגֵל
בְּשֵׁלֶה הַיּוֹמָן נוֹרָת אֲבִילוֹת
(דְּרַפְסִיקִי רַבִּינָא הִוְלַחְתָּ
אִפְּרִי יוֹם אֶחָד וְאוֹתָהּ
אֲחִתָּךְ. בָּבֶל (הַנֶּחֱבֵר)
וְקוֹבְרִיךָ) אֲבָל לֹא חִיילָא
עָלֶיהָ בְּרִילֹת אֵלֶּא אַחַר
הַרְגֵל. וְקִטֵּי שְׁבַע מֵי
אֲבִילוֹת מִיּוֹם אֶחָד הָאֲחִתָּהּ
שֶׁהָיוּ יוֹם טוֹב שֵׁנִי, וְאֵצֶיךָ
לִמְנוּחֵי בִיָּה אֲבִילוֹתָהּ.
עוֹלָה לְמַעַן יִשְׁתַּחֲוֶה וְעֻצְתָּה
וְרֹאשׁ הַשָּׁנָה וְיוֹם
הַכִּיּוֹרֹם
אֲבִילוֹת רַחֲגִילִים. (דְּרַפְסִיקִי
רַבִּינָא הִוְלַחְתָּ אִפְּלוּ יוֹם
אֶחָד וְאוֹתָהּ אֲחִתָּךְ.
נִמְצָאת אֹמֵר מִי שֶׁמֵּת לוֹ
בְּחֹדֶר הַרְגֵל, קִטֵּי
שְׁבַע מִיּוֹם טוֹב שֵׁנִי אֶחָד
עַם טוֹב הָאֲחִתָּהּ, וְאֵל עוֹלָה
פִּי שִׁיּוֹם טוֹב שֵׁנִי אֶחָד
מִבְּרִילֹת. וְקִטֵּי (יִלֵּה)
[וְ] מִהֶהָּ יוֹמָא דְּמִית
שֶׁכָּה בְּיוֹם טוֹב שֵׁנִי אֶחָד
יּוֹם טוֹב הָאֲחִתָּהּ, אִם
טוֹב שֶׁנִּחְזַק עָלֶיהָ, (ב) בְּיוֹם
אֲבִילוֹתָהּ בְּכֹחַ בְּיוֹם, דְּהוּ
טוֹב קְבוּרָה, וְהוּ
מִדְּאוֹרִיתָא.

ואכלתי. טעאת היום,
וכתוב נמי ואחריתו כיום
מי. והוא יום המלכות,
הלכן יום מיתה
מדוריתא. היום טוב שני
מדברנן, חתם האדראיתא
ומבטל דרבנן, ונתיב יום.
אבלות כשרא יומי. מנני
לאבילותי שבעה, שבעה,
שנאמר והפכתי חגים
לאבל, מה ען שבעה אר
אבילות שבעה. ומניין
לשמועה חרוקה שבעה
ונתנה איהו ען אחד, כבר
הקיש הכתוב האבל לחג,
ונאמרו עצרת שאתה ען
והוא יום חתם. ת"ר
שמעיה קרובה נותנה
שבעה ושלשים, שמועה
חוקה אינה נותנה אל
עין אחד. אזוי קרובה ואזוי
היא חרוקה, קרובה בחוק
שלשים לכתורה, חרוקה
לאחר שלשים, דברי ר'
עקיבא. והשמים אורמים
עצתו וזאת ונותנה
שבעה ושלשים, אמר רב
אבה בר בון אמר ר' יוחנן,
כל מקום שאתה חרוקה
יחיד [מקל] והבים
יחיד עלום כדברי חרוב
יוז על אמר, אפי' שמועה
כותיתיה. דהא רב חסדא

(א) כל דברי רבינו אלו הובא בא"ז בח"צ סימן תל"ב בשמו וכן דעת בה"ג ורב אלפס ז"ל וע"ש בא"ו וברא"ש מש"כ על זה.